

Κυριακή 13η Ἀπριλίου 2025

Κυριακή τῶν Βαΐων

(Ἰωάν. 12, 1 – 18).

«...ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ» (Ἰωάν. 12, 13).

Μιά ἀνάσταση πρὶν τὴν Ἀνάσταση, μία πορεία πρὶν τὸ δράμα, μία ὑποδοχή πρὶν τὴν ἀπόρριψη γιορτάζουμε σήμερα! Σήμερα, πού ἔκλεισε ὁ κύκλος τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ἀνοίγει ὁ κύκλος τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας, βγαίνουμε ἀπὸ κάθε κακό γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦμε τὸ ἀπόλυτο καλό, ὅπως οἱ κάτοικοι τῶν Ἱεροσολύμων «ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ». Δραπετεύουμε ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῆς ματαιότητος, ἀπὸ τὴν καθημερινότητα τοῦ ἄγχους καὶ τῆς φθορᾶς, γιὰ νὰ ὑπαντήσουμε

τόν Μεγάλο Ἐρχόμενο. Ὑποδεχόμαστε Ἐκεῖνον πού δέν κουράστηκε νά ἔρχεται κοντά μας, νά μᾶς ψάχνει, νά μεριμνάει γιά τή σωτηρία μας.

Σήμερα ὁ Φωστήρας τοῦ κόσμου, ὁ Παντοκράτορας Θεός δέν ἔρχεται ἀπλῶς ὡς ἀναζητητής τοῦ ἀνθρώπου. Σήμερα εἰσβάλλει στήν κοινωνία ὡς Μελλοθάνατος. Ἔρχεται στήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, γιά νά χαρίσει τήν κοινωνία μέ τόν Θεό. Ἔρχεται στή μοναξιά, γιά νά φανερώσει τό πρόσωπό Του. Ἔρχεται στόν δρόμο τῆς ζωῆς, γιά νά μᾶς συνοδέψει, νά πιᾶσει τό χέρι μας ἤ καί νά μᾶς φορτωθεῖ στούς ὤμους Του, ὅταν τό κρίνει ἀπαραίτητο. Ἔρχεται μέ τρεῖς ιδιότητες, ὡς Νικητής τοῦ θανάτου, ὡς Μεγάλος Δάσκαλος, ὡς Ἀρχιερέας τῆς μεγαλύτερης θυσίας τοῦ σύμπαντος.

Πρῶτον, ὁ Ἰησοῦς εἰσέρχεται στήν πραγματικότητά μας ὡς Νικητής τοῦ θανάτου. Ἦδη κατατρόπωσε τόν θάνατο. Ἦδη ἀνέστησε τόν

φίλο Του, τόν Λάζαρο, πού ἦταν τετραήμερος νεκρός. Ἀλλά καί πρίν ἀπό καιρό εἶχε νικήσει τόν θάνατο, ὅταν ἀνέστησε τόν γιό τῆς χήρας στήν πόλη Ναΐν καί ὅταν ἀνέστησε τό κοριτσάκι τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰάειρου. Ἦταν πλέον σίγουρο ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν ὑποχείριο τοῦ θανάτου. Εἰσέρχεται σήμερα στήν προοπτική τοῦ μαρτυρίου Του, ἀλλά δέν πρόκειται νά καταβληθεῖ ἀπό τόν θάνατο. Εἰσέρχεται γιά νά πονέσει καί νά θυσιαστεῖ, ἀλλά παραμένει ἡ πηγή τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ ἀνακαινιστής τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἀφθαρτος Σωτήρας καί Βασιλιάς. Δέν ὑπάρχει πιά μεγάλη δύναμη ἀπό τή δύναμη ἐναντίον τοῦ θανάτου. Ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ κτιστοῦ κόσμου λυγίζουν μπροστά στό θάνατο. Μόνον ἓνα πρόσωπο στέκεται ἀντιμέτωπο καί συνθλίβει τόν θάνατο, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Κύριος τοῦ παντός εἰσβάλλει στήν ἀνθρώπινη πραγματικότητα ὡς ἐξουσιαστής τοῦ θανάτου.

Ἐμεῖς φοβόμαστε τόν θάνατο, διότι δέν πλαστήκαμε γιά νά παραδιδόμαστε σ' αὐτόν. Δέν θέλουμε οὔτε τό ὄνομά του νά ἀκοῦμε. Ἡ δική του πραγματικότητα εἶναι κάτι τρομακτικό. Προσπαθοῦμε μέ κάθε τρόπο νά τόν ξορκίσουμε. Στό τέλος, βέβαια, γνωρίζουμε πώς θά ὑποκύψουμε. Κανείς δέν κατάφερε νά δραπετεύσει ἀπό τόν θάνατο. Ἀκόμη καί αὐτοί πού ἀνέστησε ὁ Χριστός παραδόθηκαν καί πάλι στόν τάφο. Ζοῦμε ὁμως, ὡς μαθητές τοῦ Χριστοῦ, στήν προοπτική τῆς κοινῆς Ἀνάστασης. Σήμερα, πού ὑποδεχόμαστε τόν Νικητή τοῦ θανάτου, εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ τάφος δέν εἶναι τό τέλος. Ὁ τάφος εἶναι ἡ πόρτα, τήν ὁποία διαβαίνουμε γιά νά περάσουμε στήν αἰώνια ζωή. Εἴμαστε ἀθάνατοι. Μέ τόν σωματικό θάνατο ἀπλῶς ἀλλάζουμε τρόπο ζωῆς. Ἀπό τούτη τή ζωή, τή μάταιη καί ὑλική, περνᾶμε στήν ἀληθινή ζωή, τήν αἰώνια, τήν ἀτελείωτη, τήν ἀφθαρτη καί οὐσιαστική. Ἐφόσον

ανοίγουμε τήν ὑπαρξή μας στήν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ, ἀνοίγουμε καί τήν προοπτική τῆς ἀθανασίας. Ἡ Ἀνάσταση γιά τόν πιστό δέν εἶναι ἐλπίδα καί προσμονή, εἶναι βεβαιότητα καί ἐμπειρία, βίωμα πού τό ζεῖ ἀπό τώρα. Σεβόμαστε τόν θάνατο καί προετοιμαζόμαστε γι' αὐτόν, ἀλλά δέν μᾶς τρομάζει. Δέν ἀπελπιζόμαστε μπροστά στόν θάνατο, διότι μᾶς περιμένει μετά ἀπ' αὐτόν καί πάλι ἡ ζωή.

Δεύτερον, ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται ἔνδοξα στήν πραγματικότητά μας ὡς ὁ Μεγάλος Διδάσκαλος. Ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν ἀμέτρητοι δάσκαλοι καί καθηγητές στόν κόσμο. Κανείς, ὅμως, δέν εἶναι ἀληθινός δάσκαλος καί καθηγητής παρά μόνον ἓνας, ὁ Χριστός. Ὅλοι οἱ σοφοί τοῦ κόσμου ἔχουν ἐλλείμματα. Ὅλοι οἱ δάσκαλοι τῆς ἀνθρωπότητας δίδαξαν τό σωστό, ἀλλά δίδαξαν καί τό λάθος. Μόνον ὁ Μεγάλος Διδάσκαλος Ἰησοῦς εἶναι ἀλάνθαστος. Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες κατέχουν ἓνα κομμάτι τῆς γνώσης.

Ἀκόμη καί οἱ ὑπολογιστές, ἀκόμη καί ἡ λεγόμε-
νη τεχνητή νοημοσύνη κατέχουν καί θά κατέ-
χουν τόση γνώση, ὅση θά τούς παρέχουν τά δε-
δομένα πού ἔρχονται στίς ἀποθήκες τους. Ὅσα
μυστικά τῆς κτιστῆς πραγματικότητας καί ἄν
ἀποκαλύψουν, πάντοτε θά ὑπάρχουν πολύ πε-
ρισσότερα πού θά παραμένουν ἀνεξερεύνητα
καί ἄγνωστα. Ἡ κτίση πάντοτε θά παραμένει
ἓνα ἀνεκκλάλητο μυστήριο, πού ἡ ἐπιστήμη θά
τό προσεγγίζει, ἀλλά ποτέ δέν θά καταφέρει νά
τό κατακτήσει. Ἐκεῖνος, ὅμως, πού κατέχει ὅλη
τή γνώση τοῦ κόσμου καί ὅλα τά μυστήρια τοῦ
σύμπαντος εἶναι ὁ Παντογνώστης καί Παντοδύ-
ναμος Χριστός. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ὄντως Σοφία.
Εἶναι ἡ ἀληθινή ἀφορμή καί ὁ μοναδικός πάρο-
χος κάθε γνώσης ὄχι μόνο τῆς κτιστῆς πραγμα-
τικότητας ἀλλά καί τῶν ἀνεκκλάλητων μυστηρί-
ων πού προέρχονται ἀπό τίς ἄκτιστες ἐνέργειες
τοῦ Θεοῦ. Ὅταν λοιπόν ὑποδεχόμαστε τόν Χρι-
στό, ἀνοίγει ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά μας στήν

ἀληθινή Σοφία. Μπορεῖ νά μὴν κατέχουμε ἐπιστημονικὲς γνώσεις καὶ πτυχία. Μπορεῖ νά μὴν ξέρουμε ἀκόμη καὶ γράμματα. Ἀλλά, ὅταν ἔχουμε τὸν Χριστό κυβερνήτη στὸν ἑαυτό μας, τότε κατέχουμε τὴν ἀληθινὴ γνώση τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία εἶναι τὰ μυστικά καὶ οἱ τρόποι τῆς εὐτυχίας.

Τρίτον, σήμερα εἰσοδεύει ὁ Χριστός στὴ ζωὴ μας ὡς Μεγάλος Ἀρχιερέας. Ἔρχεται νά προσφέρει θυσία τὸν ἑαυτό Του γιὰ τὸ χατίρι ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Ἔρχεται νά στρώσει τὴν Ἁγία Τράπεζα τῆς ἀγάπης, πάνω στὴν ὁποία θά σερβίρει τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του. Ἔρχεται σάν θύτης καὶ θύμα νά ἀγιάσει ὅσους Τὸν ἀγαποῦν καὶ θέλουν νά Τὸν ἀκολουθήσουν στό Πάθος καὶ στὸν θρίαμβο. Ἔρχεται νά ἱερουργήσει τὴ Θεία Λειτουργία τῆς ἔνωσης ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ, γιὰ νά μᾶς κάνει μετόχους στὴν ἀπρόσιτη δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδας. Εἶναι ὁ Μεγάλος Ἀρχιερέας, διότι εἶναι μοναδικός. Κα-

νείς ποτέ ιερέας και ἀρχιερέας δέν μοίρασε τό σῶμα του στους πιστούς. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος πού αὐτόβουλα παρατίθεται σάν σφάγιο, γιά νά χορτάσει ὅλη ἡ Ἐκκλησία. Σ' αὐτή τή μυσταγωγία τῆς θεϊκῆς θυσίας καλούμαστε νά λάβουμε μέρος ὄχι συναισθηματικά και νοητικά ἀλλά ὑπαρξιακά, συθέμελα, ἀληθινά και ὀλοκληρωτικά. Μόνον ἔτσι θά βιώσουμε τό Πάθος και τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀνακαινιστική ἐμπειρία και τρόπο ζωῆς.

Κυριακή Βαΐων σήμερα. Ὁ Χριστός εἰσέρχεται στό Ἱεροσόλυμα και οἱ κάτοικοι τῆς πόλης «ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῶ». Τόν ὑποδέχονται ὡς Νικητή τοῦ θανάτου, ὡς Μεγάλο Διδάσκαλο και ὡς Ἀρχιερέα. Ἔτσι ἄς Τόν ὑποδεχόμαστε κι ἐμεῖς στή ζωή μας. Νά ἔρχεται στό δράμα τῆς δικῆς μας Μεγάλης Ἑβδομάδας, γιά νά μᾶς ζωοποιεῖ, νά μᾶς φωτίζει και νά μᾶς ἀγιάζει πάντοτε μέ τήν ἀγάπη Του. Ἀμήν.